

THE BLUE

ROZHOVOR S TÝMEM
FK SLAVOJ MELICHAR

STRANA 6-7

ROZHOVOR S PANÍ
SEČKAŘOVOU

STRANA 8

ŽÍT SVĚTU NAVZDORY
OKNO DO GIOVANNIHO POKOJE

STRANA 5

MILÉ ČTENÁŘKY, MILÍ ČTENÁŘI

Tereza Trantinová a Karolína Turenová

S každým začátkem školního roku přichází pocit, že máme před sebou nový start. Pro některé to byl krok do neznáma, pro některé to byla naopak doba, kdy se vrátili do známých prostor, mezi spolužáky a učitele. Každého z nás i přesto čeká něco nového – nové předměty, nové zážitky nebo nové příležitosti. Jak ale tuto příležitost uchopíme? Co znamená začátek školního roku pro každého z nás?

Je to jen návrat k povinnostem, nebo bychom měli školu spíše vnímat jako místo, kde se zdokonalujeme nejen vědomostně, ale i jako osobnosti? Každý rok nám dává prostor stát se naší lepší verzí. Někteří naši spolužáci si tuto šanci už vzali za svou – ať už tím, že se zúčastnili zahraniční exkurze v Německu, nebo že založili vlastní fotbalový klub. Ukazují nám, že pokud věříme svým schopnostem a pracujeme na svých cílech, můžeme toho dokázat víc, než si možná myslíme.

Není to ale jen o nás. Když se podíváme na situaci ve světě, uvědomíme si, jak dobře na tom jsme a jaké máme možnosti. V tomto čísle se zabýváme právy žen v Afghánistánu, kde se mnoho dívek a žen nemůže vzdělávat ani plnit své sny. Jakou váhu má pak naše vlastní vzdělání? A co bychom díky němu mohli udělat, abychom změnilí svět k lepšímu?

Stejně tak se i v českém mediálním světě mění pravidla hry. Zrušení pořadu 168 hodin je jen jedním z příkladů. Nevyhýbáme se však ani praktickým tématům, jako je sebeobrana, která může být pro mnoho z nás v nečekaných situacích klíčová. V tomto čísle přinášíme i recenzi na knihu Okno do Giovannih pokoje, která otevírá otázky identity a vztahů. Nechybí ani místo pro umění, které v tomto čísle představuje báseň. Začátek školního roku tedy není jen o nových učebnicích a hodinách strávených ve třídě. Je to příležitost se zastavit, zamyslet se nad tím, jaké máme možnosti, čeho všeho můžeme dosáhnout a jak se můžeme stát nejen lepšími studenty, ale také lepšími lidmi.

Všichni jsme rádi, že se nám podařilo vydat naše první časopisové číslo v tomto školním roce, i když to nebylo vždy jednoduché, a ne vše se povedlo na první pokus. Jako tým jsme, ale obstáli. Zapojili se také noví studenti, kteří přispěli už v tomto čísle. Na závěr bychom chtěly všem poděkovat za spolupráci na tomto časopise a těšíme se na další vydání našeho časopisu.

Přejeme příjemné čtení

JAK SE CHRÁNIT V NEBEZPEČNÝCH SITUACÍCH

Alice Peterková

Podle statistik dochází k sexuálnímu obtěžování a útokům stále častěji. Oběťmi jsou často mladí lidé a ženy, především dívky ve věku od 16 do 24 let. Proto je důležité vědět, jak se vyhnout nebezpečným situacím, co dělat, když se v takové situaci ocitnete, a jak postupovat, pokud jste se obětí stali. Připravila jsem několik praktických tipů, které vám mohou doslova zachránit život nebo pomoci vyhnout se traumatickým událostem.

Základní pravidla

· Informujte někoho o svých plánech

Vždy dejte někomu vědět, kam a s kým jdete, a uveďte předpokládanou dobu návratu. Tento jednoduchý krok může výrazně zvýšit vaše bezpečí.

· Vyhybejte se nebezpečným místům

Snažte se vyhýbat nebezpečným lokalitám, zejména ve večerních hodinách. Držte se veřejných míst, kde jsou lidé, kteří vám mohou pomoci v případě potřeby.

· Všimněte si svého okolí

Sledujte, co se kolem vás děje, a reagujte, pokud se necítíte komfortně. Například, pokud jedete metrem a přistoupí k vám do vagonu opilý člověk, který se chová nevhodně, neváhejte vystoupit na další stanici nebo přejít do jiného vagonu. Vaše pohodlí a bezpečnost by měly být na prvním místě.

Co dělat v nebezpečné situaci

· Zachovejte klid a rozhodnost

Pokud se vás někdo nevhodně dotýká, jasně a sebevědomě řekněte: „Dejte tu ruku pryč,“ a co nejrychleji se pokuste odejít. Toto je účinná psychologická metoda. Při použití této metody je důležité agresorovi vykat. Vykání v agresorovi může vytvořit určitou psychologickou bariéru a dát najevo, že máte nad situací kontrolu. Stejně pak funguje i hlasitě a jasně říct „NE!“ nebo „ZASTAVTE!“ – to může agresora odradit.

· Vyhledejte konkrétní pomoc

Pokud se nacházíte v ohrožení, požádejte konkrétní osobu o pomoc. Například „Paní v růžovém tričku, pomozte mi, zavolejte policii.“

Pokud jednoduše křičíte: „Pomoc!“ lidé mohou být zmatení nebo si myslet, že někdo jiný už pomáhá.

· Snažte se bránit

Pokud dojde k fyzickému napadení, zaměřte se na citlivé části útočníka – oči, nos, krk, slabiny. Improvizované zbraně, jako jsou klíče, propiska nebo deodorant, mohou být užitečné.

· Nesnažte se natáčet útočníka

Vášim úkolem je zůstat v bezpečí, ne sbírat důkazy. Snažte se co nejrychleji dostat z nebezpečné situace.

· Nespoléhejte na telefonování jako na ochranu

Útočníci často hledají osoby, které jsou méně pozorné ke svému okolí. Osoba, která je pohroužená do telefonického rozhovoru, je snadnějším cílem.

Po útoku

· Ihned ohlaste incident

Svěřte se své blízké osobě nebo rovnou policii. Všichni vám určitě rádi pomůžou. Není důvod se stydět nebo bát. Pokud je to možné, zapamatujte si nebo si zaznamenejte detaily, které mohou pomoci při vyšetřování, například popis útočníka nebo okolnosti incidentu.

· Nezůstávejte sami

Kontaktujte přátele, rodinu nebo profesionály, kteří vám mohou pomoci zpracovat tuto těžkou situaci. Nebojte se promluvit a nikdy si nic nevyčítejte.

Dodržováním těchto rad můžete zvýšit svou bezpečnost a lépe se chránit před nebezpečnými situacemi. Nezapomeňte, že vaše pohodlí a bezpečí jsou vždy na prvním místě.

TÝDEN V NĚMECKU:

od Berlína po Brémy – zahraniční exkurze studentů R2A a B2A

Karolína Turenová

Na začátku září jsem měla jedinečnou příležitost vyrazit na týdenní projekt Odborná zahraniční praxe v Německu spolu s dalšími patnácti spolužáky z R2A a B2A. Tento projekt, spolufinancovaný grantem MHMP, nám umožnil nejen navštívit zajímavá místa, ale také nahlédnout do fungování naší partnerské školy a organizace, kam naši studenti jezdí na praxi.

Celá naše cesta probíhala vlakem. V neděli brzy ráno, i přes mírný diskomfort spojený se vstáváním v tuto neobvyklou hodinu, jsme plni očekávání vyrazili vstříc novým zážitkům. Z Hlavního nádraží v Praze jsme směřovali do Berlína. V Berlíně jsme si prošli významná místa současného dění, jako je budova Říšského sněmu, kde se nám naskytl nádherný výhled na celé město. Braniborská brána, Židovský památník, Berlínský dóm a další navštívená místa nám umožnila vhled do dávné i novodobé historie města. Celou prohlídku jsme zakončili u slavné Berlínské zdi, která je dnes proměněna v galerii umění (East Side Gallery). Unaveni, ale plni dojmů jsme večer dorazili na naše ubytování v Brémách.

Následující den jsme zamířili do Klimahausu v Bremerhavenu. Tento interaktivní zážitek nás provedl různými klimatickými pásy naší planety. Odpoledne jsme si pak vychutnali procházku centrem Brém. Atmosféra města na nás všechny zapůsobila svou historií i moderní energií.

Třetí den nás čekal Hamburk. Tady jsme se setkali se studenty třídy BGW2A z partnerské školy BBS Rotenburg. Bylo to nejen setkání s místní kulturou, ale také příležitost, jak lépe poznat město prostřednictvím lidí, kteří jej dobře znají. Studenti nás rozdělili do malých skupin a ukázali nám nejzajímavější části města. Společně jsme také navštívili muzeum Miniatur Wunderland, kde jsme obdivovali detailní modely měst a krajiny.

Ve středu jsme zamířili do neziskové organizace Rotenburger Werke, kde jsou již 10 let přijímáni naši studenti na zahraniční praxe. Tato organizace poskytuje podporu osobám se zdravotním postižením a pro nás bylo velice inspirativní vidět, jak funguje jejich systém pomoci. Měli jsme možnost si prohlédnout areál a dozvědět se o důležitosti práce, kterou dělají.

Poslední den našeho pobytu jsme strávili v partnerské škole BBS Rotenburg. Po velmi srdečném přivítání jsme začali prezentaci naší školy. Poté nám místní studenti a učitelé představili jejich školu a vzdělávací systém. Zaujalo nás, že studenti mohou vybírat z široké škály oborů a že jejich výuka je pevně spojena s praxí. Mnozí z nich po absolvování pokračují na univerzitu nebo se dále vzdělávají na stejné škole.

Týden v Německu byl pro nás všechny nezapomenutelným zážitkem. Díky našim učitelkám, paní Petře Sečkařové a Šárce Flašíkové, jsme měli skvělou příležitost se učit, objevovat nová místa a navazovat nové přátelské vztahy. Děkujeme za nádherný týden plný obohacujících zkušeností!

OKNO DO GIOVANNIHO POKOJE

Jindra Pilařů

Paříž 50. léta, dechberoucí próza, detailně prokreslené postavy se složitými vztahy. To a mnohem víc je kniha Giovanniho pokoj (Giovanni's room) od amerického spisovatele Jamese Baldwina.

Spolu s Davidem, mladým Američanem, který utíká od svých problémů do Francie, se vydáváte na cestu jeho dětstvím, mládím a především jeho životem v Paříži. Zatímco čeká na svou snoubenku, než se vrátí z cest po Španělsku, dostane se do finančních potíží. Vyhodí ho z hotelu, ve kterém pobýval, a proto poprosí o peníze svého známého. Spolu pak skončí v gay baru, kde David potká italského barmana Giovanniho, a jejich osudy se navždy změní.

Zbývají tři měsíce, než se vrátí Davidova snoubenka.

Přestože se Giovanniho vyprávění může zdát skoro jako jeho deník s nejtajnějšími pocity, není stoprocentně upřímný sám k sobě, natož ke čtenáři. Přiznává se, že často lže, a spoustu věcí si nechává pro sebe. Jeho pohled na svět je poznamenán silnými předsudky, a kvůli tomu jsou někdy popisy ostatních tak ohavné, až by se zdálo, že ani nemluví o lidech. Sám se přesto nechová nejlépe, a to nezměnila ani jeho představa o něm samotném jako o čistém a ve všech směrech normálním Američanovi. Jeho myšlenky i činy to vyvrací.

Identita obecně je dle mého názoru jedno z nejdůležitějších témat knihy, do které ho spadá třeba i národnost, maskulinita i feminita, sexualita. Právě sám se sebou musí David svádět ten největší boj, ze kterého se ale konstantě snaží utéct, jen aby se nemusel podívat pravdě do očí.

Baldwinův způsob psaní mi naprosto učaroval. Popis nejen prostředí, ale i pocitů a myšlenek; postavy, které mají daleko k tomu být perfektní, a právě proto jsou realistické; téma identity, které je prozkoumané z více jak jednoho pohledu, přestože je děj vyprávěn v první osobě. Giovanniho pokoj jsem přečetl jedním dechem a ještě dlouho po dočtení jsem nad ním přemýšlel natolik, že jsem ho po půl roce přečetl ještě jednou, a beze sporu se stal jednou z mých nejoblíbenějších knih vůbec.

Jedná se o celkem krátké dílo s přibližně sto padesáti stránkami. Bohužel nevím o tom, že by kniha byla přeložena do češtiny. Ve svém originále, v angličtině, je však dostupná v mnoha knihkupectvích. I přes náročnější slovní zásobu se dá celkem snadno přečíst. Pokud nemáte problém se zmínkami o sexu, drogách či prostituci (které nejsou nijak dopodrobna vyjádřené, ale nevyhnete se jim), stojí tato kniha za váš čas a pozornost. Poznejte i vy důvody, proč je mnohými tak uznávaná.

ROZHOVOR S TÝMEM FK SLAVOJ MELICHAR

Tomáš Vedral

Parta kluků z naší školy, které baví fotbal, založila vlastní klub v malém fotbale a v této nové výzvě mají nemalé sportovní i mediální ambice. To je tým FK Slavoj Melichar.

Jak nápad vznikl a kdy jste ho začali realizovat?

Hanspaulská liga je ve fotbalovém světě dobře známá a je to letitá tradice. Spousta našich tatínků, strejdů a starších bratrů tzv. Hanspaulku za mlada hráli a je to v České republice fenomén. Nápad se objevil někdy na začátku letošního roku a se seriózní realizací jako řešení dresů, registrace, platba poplatků, shánění hráčů apod. jsme začali toto léto.

Jaká jsou kritéria pro účast v lize?

Vyplnit obsáhlý registrační formulář, zaplatit peníze a registrovat hráče. Zní to jako banální záležitost, ale ve skutečnosti je to poměrně pracná a otravná práce.

Jak Hanspaulská liga funguje?

Hanspaulská liga se aktuálně škáluje na 8. lig, ve kterých jsou ještě týmy rozděleny do podlig podle písmen, a náš tým najdete jako nováčka v 8. lize „J“. Na hřišti nastupuje za jeden tým vždy 5 hráčů + brankář a střídání může probíhat během hry neomezeně, je tedy velkou výhodou, pokud má tým více hráčů, kteří se mohou střídát. V jedné lize je 12 týmů a hraje každý s každým. Za výhru získává tým 2 body a za remízu 1. Týmy se posouvají v tabulce dle počtu bodů a skóre a první dva automaticky postupují do vyšší ligy. Třetí tým v lize se dostává do tabulky třetích týmu z ostatních podlig a bodové skóre mezi nimi rozhodne o několika postupujících. Jeden zápas se hraje na dvě 30minutové půle a pískají je buď z povinnosti zástupci ostatních týmů, nebo také najatí rozhodčí, které si právě týmy se zodpovědností pískat, obstarají. Hraje se na jarní a podzimní sezóny, které trvají zhruba 3 měsíce. V létě a zimě se Hanspaulka nehraje. Hraje se přibližně jednou týdně a my hrajeme vždy v pátek.

Jak jste se připravovali na start ligy?

Naše příprava byla velmi profesionální. Na začátku léta jsme v pěti vyjeli na dvě letní soustředění – jedno v Měchenicích a druhé v Pelhřimově. Na obou jsme se intenzivně věnovali fotbalu a mimo jiné také tvorbě propagačních materiálů na sociální síti našeho klubu. Mimo to kvůli limitovaným časovým kapacitám bohužel příliš netrénujeme, ale je to okruh, na kterém bychom chtěli pracovat.

Spousta hráčů se každopádně stále věnuje fotbalu aktivně, takže tréninkové povinnosti plní po vlastní ose.

Jaké máte ambice do budoucna?

Naše ambice je jasná. Cíl je vyhrát a vykopat se co nejvýš! Chceme se posouvat v ligách výše a porovnávat síly se silnějšími soupeři. Mimo to máme také velké mediální ambice. Naši cestu chceme dokumentovat tvorbou dokumentární série na YouTube a doplňujeme obsah na všechny ostatní sociální sítě, kde tvoříme grafiky, krátká videa a sdílíme fotky ze zápasů. Chtěli bychom prorazit a udělat z našeho malého nápadu velký projekt.

Za tým FK Slavoj Melichar, David Izák

autor plakátu: Matěj Steiner

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU SEČKAŘOVOU

Tereza Trantinová

Mgr. Petra Sečkařová – učitelka německého jazyka, vedoucí předmětové komise 2. cizích jazyků

Který předmět vyučujete na naší škole a jak jste se k tomu dostala?

Na naší škole vyučuji německý jazyk. Němčina mě bavila už od základní školy, na střední škole jsem z ní maturovala, a tak jsem se ji rozhodla studovat a později i vyučovat.

Co je Vaše oblíbená část na práci pedagoga a bez které byste se raději obešla?

Nejvíce mě baví práce se studenty, tvoření různých materiálů, organizace praxí do Německa a dalších mimoškolních akcí, ale s tím souvisí spousta administrativní práce a bez té bych se nejraději obešla, což ale bohužel nejde.

Kdybyste měla vyzdvihnout jednu věc na naší škole, co by to bylo?

Určitě pozitivní a přátelská atmosféra. A kdybych mohla vyzdvihnout ještě jednu věc, tak by to bylo moderní vybavení.

Který obor byste si sama vybrala ke studiu?

Nejspíš bych si vybrala Personální management. Baví mě práce s lidmi a předměty, které se na tomto oboru učí, se mi zdají zajímavé a velmi praktické.

Jaké jsou podle Vás výhody krátkodobé a naopak dlouhodobé praxe?

Myslím si, že jakákoliv praxe je skvělá a záleží na každém, na jakou délku praxe se cítí. Je skvělé, že naše škola umožňuje studentům absolvovat praxi jak v České republice, tak v zahraničí. Praxe je výborná příležitost, jak si vyzkoušet různé činnosti a udělat si představu o tom, co skutečná práce obnáší.

Co je podle Vás největším přínosem pro studenty, kteří jedou na zahraniční praxe?

Největším přínosem podle mě je, že se studenti osamostatní. Měsíc žijí v cizí zemi, musí se Největším přínosem podle mě je, že se studeno sebe sami postarat,

nakoupit si, v ubytování a v práci musí komunikovat v cizím jazyce, což je skvělé, protože zlepšuje svoje komunikační schopnosti a prakticky využijí jazyk, který se ve škole učí. Poznají nové lidi, jinou kulturu a spoustu zajímavých míst. Takže samá pozitiva.

Cestujete ráda? Jaké nejhezčí místo jste navštívila?

Ano, cestování je moje nejoblíbenější volnočasová aktivita. S rodinou cestujeme velmi často. Nedokážu říct, které místo je nejhezčí. Nejradši cestuji do přírody, mám ráda hory, ráda navštěvuji národní parky, poznávám ale ráda také města. Kromě Antarktidy jsem navštívila všechny kontinenty a všude se mi líbilo. Ráda samozřejmě cestuji také po České republice, máme to tu krásné :).

Který je Váš oblíbený film/seriál?

Líbí se mi různé filmy, moc ráda mám Pulp Fiction, z hudebních filmů například Walk the line, z poslední doby Oppenheimer nebo Babylon a samozřejmě Vlny. A každý rok kolem Vánoc nesmí chybět Láska nebeská. Co se týká seriálů, tak určitě Stranger Things, The Queens Gambit, La Casa de Papel, The Crown, Mare of Easttown a samozřejmě Přátelé, Teorie velkého třesku a spousta dalších.

Máte v současnosti nějaké sny, které byste si chtěla splnit?

Chtěla bych mít víc času jen pro sebe. A samozřejmě bych chtěla navštívit nějaká nová zajímavá místa. Každý rok chci totiž poznat minimálně jedno nové místo.

Zdroj: skolaeprahaz.cz

TALIBÁN PŘITVRZUJE

ženy v Afghánistánu už nesmí na veřejnosti ani promluvit

Nikol Nováková

Talibán přitvrzuje: Ženy v Afghánistánu už nesmí na veřejnosti ani promluvit

Opětovná nadvláda Tálibánu, radikálního náboženskovojského hnutí, nad Afghánistánem trvá už třetím rokem. Hnutí sice prohlašovalo, že tentokrát bude v právech žen mírnější, ovšem realita je jiná. V roce 1998 Tálibán kontroloval téměř 90 % Afghánistánu. Tálibánci zpočátku získali velkou podporu díky potlačování korupce a zajišťování bezpečnosti, nicméně byli obviněni z porušování lidských práv. Prosazovali velmi přísný výklad islámského práva šaría, zavedli kruté tresty, například veřejné popravy odsouzených vrahů a cizoložníků nebo amputace pro obžalované z krádeže. Muži si museli nechat narůst vousy a ženy musely nosit burku. Televize, hudba a kino byly zakázány. Ženám a dívkám mimo jiné bylo zakázáno navštěvovat školu od 10 let, pracovat, vycházet z domu bez doprovodu či veřejně mluvit. V říjnu 2001 zahájily Spojené státy útok na Afghánistán. Tálibán mu nedokázal vzdorovat a prvního prosincového týdne padl. Přesto útoky Tálibánu, snažícího se dostat zpátky k moci, přetrvávaly. Během následujících dvou desetiletí došlo k rozšíření práv. Vláda zakotvila práva žen do ústavy. Po stažení Spojených států z Afghánistánu 31. srpna 2021 se Tálibán začal zmocňovat rozsáhlých území a svrhl vládu v Kábulu. Přes celý Afghánistán se přehnal za pouhých 10 dní. Jeho bleskový postup přiměl desítky tisíc lidí k emigraci. Od návratu Tálibánu k moci žádná země neuznala jeho vládu. Zpočátku Tálibán sliboval prosazování práv žen, ale rychle se ukázalo, že se tak nestane.

Měsíc po převzetí moci vláda prohlásila, že ženám bude umožněno pokračovat ve studiu na univerzitách, ale s několika výhradami. Třídy byly rozděleny podle pohlaví a pokrývky hlavy byly povinné. Ženy směly navštěvovat pouze hodiny vyučované jinými ženami nebo staršími muži. Když Tálibán převzal moc, školy byly uzavřeny kvůli pandemii a měly se znovu otevřít v březnu. Jen několik hodin po otevření však vláda zrušila vyučování pro dospívající dívky, a to na neurčito.

V květnu vláda nařídila, že se ženy na veřejnosti musí zahalovat od hlavy až k patě. To zahrnuje nošení síťoviny přes obličej. V listopadu byl ženám zakázán vstup na stále větší počet veřejných prostranství, včetně parků a tělocvičen. 20. prosince bylo ženám s okamžitou platností zakázáno navštěvovat univerzity.

Začátkem tohoto roku Tálibán také oznámil znovuzavedení veřejného bičování a kamenování žen za cizoložství.

Letos v srpnu Tálibán zveřejnil řadu nových zákonů o „nectnosti a ctnosti“. Zahalování žen bylo zpřísněno. Taxikáři budou potrestáni, pokud svezou ženu, která je bez vhodného mužského doprovodu.

Největší rozruch vzbudilo to, že podle nových omezení ženy nebudou moci být veřejně slyšet. Ženy také nesmí být slyšet, jak zpívají nebo čtou nahlas, a to ani zevnitř jejich domů. Afghánské ženy na protest na sociálních sítích zpívají tradiční islámské písně.

Afghánské aktivistky i přes stále tvrdší represe ze strany Tálibánu nadále bojují za práva žen a

zdroj: 'Women Here Are Very, Very Worried' - The New York Times

dětí v zemi. Mezi nejznámější patří aktivistka Mahbouba Seraj, která založila organizaci na podporu afghánských žen. Tyto odvážené snahy o odpor ovšem čelí tvrdému potlačování, i přesto se ženy tíživé situaci nehodlají poddat.

Talibán odstříhl afghánské ženy z běžného života. Je smutné a až děsivé, že i v dnešní době to prochází bez většího ohlasu. Považuji za důležité, aby situace žen v Afghánistánu nebyla přehlížena. Jejich budoucnost je nejistá a s ní i naděje na skutečnou rovnost a spravedlnost.

„Z TELEVIZE VYTÉKÁ HNUS.“

Konec pořadu 168 hodin a nové vedení ČT

Ema Hana Kučerová

Generálním ředitelem České televize je teprve necelý rok Jan Souček, který ale za své krátké působení stihl provést mnoho více či méně populárních změn. Díky jeho „Agendě 2029“ se na něj upíná mnoho mediální pozornosti, stejně jako na další pracovníky ČT.

Jedním z přešlapů pana Součka je jmenování a následné odvolání vedoucího svého sekretariátu Igora Němce. Němec je pravicový politik a spoluzakladatel ODS. Němcova politická angažovanost je spojená i s lidmi, kteří otevřeně vystupují proti České televizi. To, že tím pádem nebude úplně apolitický (což by v rámci ČT měl být), panu řediteli očividně došlo až po roce.

Hned po nástupu pan Souček odstartoval i spor se známou tváří publicistiky a nedělních politických debat, moderátorem Václavem Moravcem. Institut Václava Klause na něj podal stížnost kvůli rozhovoru, ve kterém Moravec nařkl Klause z toho, že byl gubernátorem Vladimíra Putina (gubernátor je hlavním činitelem jisté administrativně-územní jednotky ve federaci). Jenže Etický panel televize se Moravce opakovaně zastal. Uvedl, že výrok je „nešťastný, avšak nikoliv v rozporu s Kodexem ČT“, podle kterého by se všechny pořady a zaměstnanci tohoto veřejnoprávního média (které čerpá své finance z koncesionářských poplatků jejich diváků) měli řídit. K poslednímu březnu roku 2024 všech pět členů Etického panelu rezignovalo kvůli údajným rozdílným představám o poslání panelu, než má ředitel Souček. „Věříte Michalu Kubalovi, že vás neodstřelí?“ zeptal se moderátor Titlbach Václava Moravce v podcastu Studio N. Na otázku po chvíli zazněla odpověď: „Snažím se mu věřit.“ Michal Kubal je novým šéfredaktorem zpravodajství a publicistiky, jeho tvář můžete znát i z hlavního zpravodajského pořadu Události, který moderuje.

Pod Kubalovým vedením skončil dlouho vysílaný pořad 168 hodin, jehož hlavní protagonistkou byla od začátku až do konce Nora Fridrichová. Každou neděli se pořad věnoval událostem posledního týdne, zejména pak politickým, společenským či ekonomickým tématům. Zrušení bylo nečekané a doteď jsou jeho důvody nejasné. Skončil v srpnu letošního roku, kvůli (dle vedení ČT) neshodám v redakci, opakovaném porušení základních principů reportáže (jako neposkytnutí prostoru druhé straně) nebo i zveřejnění konverzace o masturbaci mezi Fridrichovou a bývalým vedoucím pořadu Reportéři ČT Markem Wollnerem.

Nora Fridrichová popírá neshody v redakci, tyto důvody označuje za zástupné a naznačuje, že ředitel Souček mohl podlehnout politickým tlakům a pořad zrušit, jelikož často a ostře kritizoval české politiky. Vedení televize je také obviňováno kvůli proměnlivosti udávaných důvodů konce pořadu. Publicistický reportážní pořad teď ve vysílání nahradil

komiální seriál Strážmistr Topinka, který

vystřídá talk show. V budoucnu má údajně vzniknout jiný publicistický pořad, dle Součka ideálně komediální. Proč náhrada pořadu nevznikla dříve a nenahradila 168 hodin ihned po jeho ukončení, je nejasné a tvoří tak dojem náhlého a nedomyšleného rozhodnutí. Fridrichová televizi na konci srpna opustila. Vedení televize veřejně kritizuje a přirovnává jej k vedení za komnismu. Tvrdí, že z televize vytéká hnus.

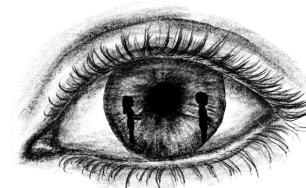

foto: Johana Sedláčková

GIVE ME ONE LAST GLIMPSE

Yulia Moysh

Give me one last glimpse
And stare into my eyes
Only in them do I find my peace
The eyes are the mirror and the wings of the mind.
Give me your sincere gaze
Smile down on me with your eyes
Comfort my heart, comfort my soul
Let me sink into the depths of a lie.
Give me your longing glance
That reaches down to the innermost parts

Let him be sinful, let him be evil
Well, who can truly love the humble heart?
Give me a look, like the first one
The one that makes my heart seem to drop
The one that makes the blood boil, the heart race
Pulse beating so fast it won't stop.
Give me a look, just last one
I want to be branded with dreams
May it hurt, may it burn, may it fire
It's the only way I can spread my wings...

VĚŘ V MOŽNOST „ŽÍT“

Karolína Vávrová

Jaký je rozdíl mezi „žitím“ a „přežíváním“?

Když člověk pouze přežívá, zůstává stále na jednom místě. Dělá ty stejné věci, které dost pravděpodobně nenávidí, jen aby přežil. A ano, někteří mohou namítat, že život je příliš těžký na to, aby to vypadalo jinak, ale proč jsou tedy mezi námi lidé, kteří „žijí“? Lidé, kteří se nezasekli v zdánlivě nekonečné smyčce. I oni nejspíše kdysi pouze přežívali, ale něco se změnilo, něco našli... Víru.

Slovem „víra“ nemyslím jen tu v Boha (ale i právě tu má spousta úspěšných lidí), ale spíše onu důležitost v něco věřit. Přemýšlejte nad tím chvíli. V co právě teď věříte? V moc telefonu, že vás dostane do jiné dimenze při nudné hodině?

Lidé, kteří to daleko dotáhli, kteří skutečně žili, alespoň tušili, v co věří. Mohla to být Boží cesta, jejich sny nebo jednoduše víra v sebe sama. Když věříte v sebe sama a ve vaše sny, když OPRAVDU věříte, že je tu důvod, proč jste se narodili, půjdete za ním.

Ale ten největší rozdíl mezi těmi opravdu úspěšnými je, že za chvíli zjistí, že to nebyl jen cíl jejich víry, díky kterému došli tak daleko. Byla to cesta, která je tam vedla. A zanedlouho objeví, že tahle cesta skrývá věci, které si nedokázali ani představit. Přece jen dál dojde ten, kdo má rád chození než jenom finální destinaci, no ne?

THE BLUE STUDENTSKÝ DVOUMĚSÍČNÍK,

KTERÝ TI PŘINÁŠÍ ZÁBAVNÉ
A ZAJÍMAVÉ ČLÁNKY PSANÉ
NAŠIMI STUDENTY

SLEDUJTE NÁS NA
INSTAGRAMU
@the_blue_seup

Sledovat

Šéfredaktorky: Tereza Trantinová a Karolína Turenová; redakce: Jindra Pilařů (M3A), Karolína Vávrová (M3A), Tomáš Vedral (M2A), Yulia Moysh (R2A), Ema Hana Kučerová (P2B), Alice Peterková (M1A), Nikol Nováková (A1B); grafika: Alena Radiměřská (M3A), Tomáš Vedral (M2A), Adéla Boubelíková (M2A), Karolína Špitálská (M2A), Elen Dittrichová (M2A), Aneta Macelová (M1A), Karolína Macháčková (M1A), Sofia Schwabová (M1A), Mikuláš Poláček (M1A), Ester Kautová (M1A), Ema Čížková (M1A); jazykové korektury: Markéta Vocásková (???), Alena Radiměřská (M3A), Michaela Jedličková (A2A)

redakční rada: JUDr. Milan Janoušek, Mgr. Jakub Pavlovský, Mgr. Alena Polcarová